

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 5143/19
17.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судије Верице Смиљанић и судије Гордане Вуковић чланова већа, у правној ствари тужиоца ГРАД БЕОГРАД – ГРАДСКА УПРАВА ГРАДА БЕОГРАДА, Секретаријат за финансије, Управа јавних прихода Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, против туженог ХОЛДИНГ ПРЕДУЗЕЋЕ ИНДУСТРИЈА ХИДРАУЛИКЕ И ПНЕУМАТИКЕ „ПРВА ПЕТОЛЕТКА“ А.Д. у стечају Трстеник, кога заступа Ђорђе Никић, адвокат из Београда, ради утврђења, вредност предмета спора 758.065,42 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Краљеву 2 П 584/18 од 07.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2020. године, донео је:

ПРЕСУДУ

I ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Краљеву 2 П 584/18 од 07.06.2019. године у ставу I изреке и пресуђује:

УТВРЂУЈЕ СЕ да је основано потраживање тужиоца према туженом од 512.501,28 динара и то износ од 182.581,73 динара на име комуналне таксе за истицање фирме на пословном простору за 2004. и 2005. годину и износ од 329.919,55 динара на име накнаде за коришћење грађевинског земљишта за период од 2004. године до 2006. године.

Иста пресуда **ПРЕИНАЧАВА СЕ** у ставу II изреке и решава:

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу плати износ од 157.500,00 динара на име трошкова парничног поступка у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је основано потраживање тужиоца према туженим од 512.501,28 динара. Ставом II изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу до 123.000,00 динара.

Благовременом жалбом тужилац побија наведену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Посебно указује на битну повреду одредаба поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, наводећи да побијана одлука не садржи разлоге о битним

чињеницама, а да су дати разлози неразумљиви и противречни једни другима и стању у спису. Сматра да је првостепени суд погрешно применио материјално право, јер приликом одлучивања о приговору застарелости није имао у виду институт застоја и прекида рока застарелости, који су регулисани Законом о пореском поступку и пореској администрацији. Наводи да је тужилац, управо ценећи приговор застарелости, спровео корекције на рачунима изворних јавних прихода града у односу на туженог, а да је тужба поднета ради утврђења тужиоцевог потраживања у погледу дела за који није наступила застарелост. Истиче да је до прекида застарелости дошло дана 26.10.2009. године, а затим 01.11.2012. године због поступања тужиоца у складу са Одлуком о условном отпustu камате и мировању пореског дуга („Сл. лист града Београда“ бр. 70/12 и 8/13), којом је прописано мировање главног пореског дуга од две године и прекид застарелости права на наплату пореског дуга за време трајања овог мировања. Предлаже да Привредни апелациони суд преиначи побијану пресуду и тужбени захтев усвоји.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужиоца основана.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је утврђење новчаног потраживања тужиоца у укупном износу од 512.501,28 динара, и то у износу од 182.581,73 на име комуналне таксе за истицање фирме на пословном простору за 2004. и 2005. годину и износ од 329.919,55 динара на име накнаде за коришћење грађевинског земљишта за период 2004. до 2006. године.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је туженог задужио за комуналну таксу за истицање фирме на пословном простору на адреси Кнеза Михаила бр. 23 у Београду, те његово потраживање по овом основу за 2004. и 2005. годину износи 182.581,73 динара. Тужилац је туженог задужио и на име накнаде за коришћење грађевинског земљишта на истој адреси, па његово потраживање за период од 2004. и 2006. године износи 329.919,55 динара. Оценом изведених доказа, те налаза и мишљења судског вештака, првостепени закључује да је тужиочево потраживање застарело, имајући у виду да је наступила апсолутна застарелост тужиочевог потраживања, па тужбени захтев одбија у целини.

На утврђено чињенично стање првостепени суд није правилно применио одредбе Закона о пореском поступку и пореској администрацији када је закључио да је основан приговор застарелости тужиочевог потраживања. Тужиочево потраживање на име комуналне таксе за истицање фирме на пословном простору односи се на 2004. и 2005. годину, док се потраживање по основу накнаде за коришћење грађевинског земљишта односи на период од 2004. до 2006. године. Према члану 114. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, застарелост права на утврђивање пореза и споредних пореских давања почиње да тече од првог дана наредне године од године у којој је требало утврдити порез, односно споредно пореско давање. Дакле, за најстарије тужиочево потраживање застарелост је почела тећи 01.01.2005. године. Пријаву потраживања у стечајном поступку који се води над туженим под бројем Ст 5/16, тужилац је поднео дана 15.04.2016. године. Према одредбама члана 114ж. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, право на утврђивање у наплату пореза и споредних пореских давања увек застарева у року од 10 година од истека године у којој је порез требало утврдити или наплатити. Првостепени суд

примењује наведену одредбу закона, али занемарује чињеницу да је чланом 114з. истог закона прописано да застарелост права пореске управе на утврђивање и наплату пореза и споредних пореских давања не тече за време од покретања управног спора до правноснажности судске одлуке, за време када је другим законом прописано да се порески поступак не може отпочети, односно да се започети поступак прекида и за време када је у складу са одредбама члана 73, 74, 74а. и 74б. овог закона, плаћање дугованог пореза одложено. Према ставу 2. овог члана, време трајања застоја застарелости из става 1. овог члана не рачуна се у апсолутни рок за застарелост.

У конкретном случају тужени је на дан 31.10.2012. године имао доспеле обавезе по основу комуналне таксе и накнаде за коришћење грађевинског земљишта за период који је обухваћен тужбеним захтевом, па се у конкретном случају примењује Одлука о условном отпису камата и мировању пореског дуга по основу одређених изворних јавних Града Београда („Сл. лист града Београда“ бр. 70/12 и 8/13). Тужени је у складу са овом Одлуком стекао право да на мировање главног пореског дуга, односно право да дуг плаћа у 24 месечне рате. У смислу члана 3. наведене Одлуке, главни порески дуг који није измирен до дана ступања на снагу ове Одлуке мирује од 01.01.2013. године на начин и по поступку прописаним овим Одлуком. Одредбама члана 10. исте Одлуке прописано је да се у периоду од 01.11.2012. године до краја периода мировања главног пореског дуга прекида застарелост права на наплату пореског дуга, а период за који је утврђено мировање пореског дуга не урачунава се у рок застарелости. За период мировања главног пореског дуга продужава се рок апсолутне застарелости тог дуга. Произлази да је за период од 01.11.2012. године до 31.12.2014. године наступио застој застарелости правна на наплату пореског дуга, а последица застоја тока рока застарелости је да се за период мировања главног пореског дуга продужава рок апсолутне застарелости. У конкретном случају застој је трајао две године и два месеца. Правилном применом наведених одредаба, најстарије тужиочево потраживање доспело је 01.01.2005. године, па је апсолутна застарелост текла све до 31.10.2012. године. За период застоја од 01.11.2012. до 31.12.2014. године продужава се рок апсолутне застарелости тужиочевог потраживања. Тужилац је пријаву потраживања у стечајном поступку над туженим поднео 15.04.2016. године, па произлази да у периоду од 01.01.2005. године до 15.04.2016. године није протекао рок апсолутне застарелости тужиочевог потраживања, имајући у виду продужење рока апсолутне застарелости од две године и два месеца.

Са друге стране није наступила застарелост тужиочевог потраживања у смислу члана 114. Закона о пореском поступку и пореској администрацији који прописује да право пореске управе на утврђивање и наплате пореза и споредних пореских давања застарева за пет година од дана када је застарелост почела да тече, а да застарелост почиње тећи од првог дана наредне године од године у којој је требало утврдити порез односно споредно пореско давање, односно од првог дана наредне године од године у којој је обавеза пореског обвезника доспела за плаћање. Најстарије тужиочево потраживање доспело је 01.01.2005. године, а прекид застарелости наступио је 26.10.2009. године, када је туженом уручена опомена бр. 433-1/317-2009/018 од 20.10.2009. године у смислу члана 114д. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Застарелост је поново почела тећи 27.10.2009. године, па је до застоја застарелости у смислу Одлуке о условном отпусту камате и мировању пореског дуга по основу одређених изворних прихода града Београда дошло 01.11.2012. године, а застарелост је поново почела тећи 01.01.2015. године. Период од 01.11.2012. године до 31.12.2014. године не урачунава се у рок застарелости у смислу члана 10. наведене Одлуке, па када се наведена одредба у конкретном случају примени до дана

подношења пријаве потраживања у стечајном поступку, протекло је 4 године, 3 месеца и 17 дана. Имајући у виду наведено, није основан приговор застарелости тужиоцевог потраживања, па је правилном применом материјалног права, тужбених захтев основан. Следом наведеног на основу члана 394. став 1. тачка 4. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу I изреке пресуде.

Како одлука о трошковима поступка зависи од успеха странака у спору, то је ставом II изреке ове пресуде преиначена и одлука о трошковима поступка, па су тужиоцу на основу чланова 153, 154, 163. и 165. Закона о парничном поступку досуђени трошкови парничног поступка. Тужилац има право на накнаду трошкова поступка за састав пет поднесака у износу од по 9.000,00 динара, за састав жалбе у износу од 18.000,00 динара, за приступ на 5 одржаних рочишта по 10.500,00 динара и за приступ на 7 неодржаних рочишта у износу од по 6.000,00 динара. Укупни трошкови тужиоца износе 157.500,00 динара у складу са одредбама Адвокатске тарифе, а сходно вредности тужбеног захтева.

Тужилац има право на накнаду трошкова другостепеног поступка, јер је уложио основану жалбу, па је на основу члана 165. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу III изреке ове пресуде и тужиоцу је досуђен износ од 18.000,00 на име састава жалбе.

ТВ/МР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА -СУДИЈА
Татјана Влаисављевић с.р.

За тачност отправка оверава